

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci **žalobce: I. K.,** zastoupen JUDr. Zdeňkem Mikou, advokátem, se sídlem Kalefova 404, Mladá Boleslav, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2003, č. j. OAM - 10303/VL - 10 - P15 - 2001, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2004, č. j. 46 Az 843/2003 - 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému advokátu JUDr. Zdeňku Mikovi, se sídlem Kalefova 404, Mladá Boleslav, **se** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví nebyl žalobci (dále jen „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a nebyla na něho vztažena překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatel si svou žádostí o azyl chtěl pouze legalizovat pobyt v České republice a vyhnout se potížím s romskými spoluobčany, které fyzicky napadl poté, co mu rozbili auto a policie při vyšetřování věci nebyla úspěšná. Žalovaný po zhodnocení stěžovatelových výpovědí neshledal splnění podmínek výše

uvedených ustanovení zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Praze, v níž zejména namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu žalovaným a navrhoval doplnění dokazování.

Rozsudkem tohoto soudu ze dne 10. 2. 2004, č. j. 46 Az 843/2003 - 20, byla žaloba stěžovatele zamítnuta. V odůvodnění krajský soud uvedl, že skutková zjištění, z nichž vycházelo rozhodnutí žalovaného, byla dostatečná a závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí jsou v souladu se zákonem. Poukázal dále na skutečnost, že ani stěžovatelova obava z trestního stíhání za fyzické napadení Roma nezakládá opodstatněnou obavu z pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Soud se rovněž ztotožnil se závěry žalovaného o neexistenci překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení rozsudku krajského soudu, zároveň požaduje veřejné projednání věci a ustanovení tlumočníka do ukrajinského jazyka. Dále uvádí, že žalovaný při svém rozhodování nebral v úvahu zejména § 32 odst. 4 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, v platném znění (dále jen „správní řád“), a to tím způsobem, že nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, které tudíž nevycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Stěžovatel dále konstatuje, že rozhodnutí žalovaného nevyplývá ze zjištěných podkladů. Je toho názoru, že mu měl být udělen humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Dovolává se čl. 3 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách, podle kterého nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu. V souvislosti s rozhodnutím žalovaného o neexistenci překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu poukazuje na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (věc Cruz Varas z roku 1991 a věc Vilvarajah z roku 1991). V kasační stížnosti dále poukazuje na metodiku vysokého komisaře pro uprchlíky, podle níž i skutečnost, že někdo nebyl podroben pronásledování může v kombinaci s obecným ovzduším nejistoty v zemi původu vést k závěru, že byl žadatel v zemi původu pronásledován. Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení. Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s., kasační stížnost je tedy přípustná.

K žádosti stěžovatele, kterou se domáhá, aby bylo ve věci nařízeno jednání, Nejvyšší správní soud uvádí, že podle ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s. o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání. Považuje-li to za vhodné nebo provádí-li dokazování, nařídí k projednání kasační stížnosti jednání. Podle názoru zdejšího soudu

předložený správní i soudní spis obsahuje dostatek podkladů rozhodnutí, aniž by bylo potřebné nařizovat ústní jednání.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek, vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelovo tvrzení, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky související s podmínkami udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, lze podřadit pod důvod kasační stížnosti obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., který spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může přitom spočívat v aplikaci nesprávného ustanovení právního předpisu na daný skutkový stav nebo sice v aplikaci správného ustanovení právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, pokud v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kriteria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ze spisů nevyplývají žádné skutečnosti svědčící o překročení mezí správního uvážení žalovaným nebo o jeho zneužití, neboť žalovaný posoudil osobní situaci stěžovatele a důvod hodný zvláštního zřetele k udělení humanitárního azylu neshledal. Tato námitka stěžovatele tedy není důvodná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal závěry krajského soudu ohledně posouzení skutečnosti, zda byl stěžovatel ve své vlasti pronásledován či se takového pronásledování opodstatněně obával z důvodů jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu) a jejich pochybení neshledal. Pronásledováním je přitom ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu třeba rozumět ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady v zemi stěžovatelova původu nebo pokud tato země není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Příkoří, jemuž se stěžovatel vycestováním z vlasti vyhýbá, tj. potíže s romskými spoluobčany, není jevem státní mocí přímo vyvolaným, tajně podporovaným, státními orgány vědomě trpěným či státní mocí záměrně nedostatečně potlačovaným. Jde toliko o obtíže páchané ze strany soukromých osob. Tento závěr ohledně nesplnění podmínek pronásledování učinil Nejvyšší správní soud s přísným respektováním základních principů, na nichž je azylové zákonodárství obecně postaveno. Z čl. 1 odst. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků přijaté v Ženevě dne 28. 7. 1951 a z Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků přijatého v New Yorku dne 31. 1. 1967 lze dovodit, že důvodem udělení azylu v případě represe musí být skutečnost, že jde o represi ze strany státu. V případě stěžovatele tak nezbývá než uzavřít, že z jeho vyjádření učiněných u žalovaného nevyplynuly skutečnosti, podle nichž by se v jeho případě jednalo o represi uskutečňovanou ze strany

státu, ať již přímou, kdy stát sám by stěžovatele ze zákonem stanovených důvodů pronásledoval, tak i nepřímou, o kterou by se jednalo tehdy, pokud by stát stěžovatele před pronásledováním cíleně nechránil, a to i za situace, kdy obecná situace v dané zemi vykazuje nižší úroveň ekonomických i společenských jistot než v České republice. Ani sám stěžovatel ostatně takové skutečnosti v průběhu řízení netvrdil. Ke stejnému závěru došel zdejší soud i ve vztahu k posouzení případné existence překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu, neboť krajský soud své závěry podrobně, přesvědčivě a v souladu se zákonem odůvodnil. Nejsou důvodné stěžovatelovy námitky spočívající v porušení čl. 3 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách, neboť ve světle obou výše uvedených judikátů Evropského soudu pro lidská práva by v jeho případě musela být splněna podmínka, že vyhoštěním (zde povinností opustit území České republiky) bude vystaven reálnému riziku mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Krajský soud správně dovodil, že stěžovateli bezprostředně nehrozí trest nepodmíněného odnětí svobody, když z jeho výpovědí vyplynulo, že dosud trestán nebyl a žádné problémy s policií a státními orgány ve své vlasti dosud neměl. Institut překážek vycestování neslouží k ochraně osob, které se vyhýbají trestu za obecné kriminální činy.

Námitky stěžovatele ohledně porušení správního řádu žalovaným v řízení o udělení azylu, lze podřadit pod důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech nebo s nimi byla v rozporu. Naopak je toho názoru, že zjištění učiněná žalovaným vycházejí zejména ze skutečností, které sdělil sám stěžovatel. Nebylo rovněž zjištěno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl žalovaným porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí, a nelze ani dovodit, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Žalovaný musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován. Tímto způsobem žalovaný v případě stěžovatele postupoval, přičemž ze spisu není patrno, a stěžovatel to ani netvrdí, že by byl jakýmkoliv způsobem v průběhu řízení o udělení azylu omezován při sdělení důvodů azylu, jež sám uplatňoval. Skutkový stav tak byl zjištěn řádně a přesně a důkazy, které si žalovaný opatřil, jsou pro posouzení daného případu dostačující. Krajský soud proto nepochybil, když se s rozhodnutím žalovaného ztotožnil. Nejvyšší správní soud tedy důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval

a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odměna právnímu zástupci stěžovatele, který mu byl ustanoven k jeho žádosti pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Praze č. j. 46 Az 843/2003 - 43, nebyla přiznána, jelikož Nejvyšší správní soud z obsahu spisu nezjistil žádný úkon právní služby, který by byl právním zástupcem učiněn, a ani sám zástupce přes výzvu soudu provedené úkony nespecifikoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu